

Kürti László

redőny, ablak

nem kakasszóra, de ötkor már lármáznak,
ébreszt a banda. mintha csak dzsungelben
élnénk. hatvanan a város végi réten, ahová
az erkélyünk nyaranta tárva-nyitva a dög
melegben. megszámoltam minap, tényleg
annyi, hatvan. kapirgálnak, akár a tyúkok,
varjak, csipkedve a frissen kaszált parcellában.
öttől hétig etetésben, akár egy állatkerti röpde.
és nem kárognak, nem úgy, ahogyan telente,
amiről, ha álmodból ráznak fel is, bármikor...
gyíkot vadásznak, cickányt, lecsapnak
a mesédből kipergő figyelmedre. nem zárod
be az ablakot, holott a család még szuszog
tejízű önkívületben. leszállt az ezeréves
város határán a zajongó feketesereg. előntik
ezt a fél hektárt előttünk. lehet, hogy többet is,
másfelet, minden reggel. nem értek a földhöz,
gépesített földmunkákhoz. csak nézem,
saccolok. a traktoros jön, forgat, gyűjt,
és begurigáz. aztán, ahogy most is,
szétperegnek a fekete dinnyemagvak,
mintha csak egy feldúlt gyümölcsöskert volna.
ragyognak reggelente, míg végül némán,
ahogy a dinnyelé csordul, legördül a redőny,
s még épp időben zár a hálószoza-ablak.

KÜRTI LÁSZLÓ (1976) író, költő, szerkesztő. Legutóbbi kötete: *Apajegyek* (Kalligram, 2022).